

KÖZÖSSÉGTEREMTŐ HÁZ CSILLAGHEGYEN

Papp Anitával beszélgettünk „második otthonáról”

A harmadik kerület emblematikus része a nem csak nevében romantikus Csillaghegy. Az egykori Duna-parti üdülőfalu ma már Budapest egyik legfelkapottabb lakóhelye. A városrész szíve a Csillaghegyi Közösségi Ház, ahol hagyományokat ápolnak és teremtenek. Papp Anita, a ház vezető kulturális referense meséli el, hogyan.

2011-ben kerültem ide mint kulturális referens. Vas megyében születtem, Esztergomban jártam főiskolára, és utána kerültem Budapestre. Azonnal beleszerettem Csillaghegybe, rögtön otthonosan éreztem itt magam. Olyan ez, mint egy kisváros a nagyban. Nem akarok közhelyes lenni, de mi tényleg szeretjük azt, amit csinálunk.

Milyen volt ez a ház, amikor hat éve elkezdett benne dolgozni? Milyen volt először bejönni ide?

Ennek a háznak olyan erős energiája van, ami azonnal magával ragadja az embert. Akkor is sugározta, amikor még nem volt ilyen szép állapotban, most pedig még inkább. Ennek a háznak mindig is az volt a funkciója, hogy kiszolgálja a közösséget, idehívogassa a vendégeket, az embereket. A majd százéves épület a múlt század közepén Bösinger-féle Csillag vendéglőként működött, de kávéházi minőségében is sokan látogatták. Működött benne táncterem, színpad, nyaranta a kerthelyiségben zenés táncesteket rendeztek. Negyvenöt után pártház lett belőle, majd ehhez képest száznál is több fokozattal a Banán Klub nevű alternatív szórakozóhely működött itt. Természetesen ahhoz, hogy ma ilyen szép házunk legyen, kívül-belül helyre kellett állítani, ami nem ment volna fenntartónk, a III. kerületi Önkormányzat nélkül. A megújult környezet még több látogatót vonz, sokan jönnek, és szeretik a házat, ez jó visszajelzés.

Hogyan határozná meg a ház arculatát, milyen típusú programoknak adnak helyet?

Nálunk meghatározó a népi hagyományok őrzése, ápolása, gyakorlása. Természetesen sokszínű a kínálatunk, hiszen a napi tanfolyamok között van szenior táncfoglalkozás, tipegő, hastánc, illetve amire igény mutatkozik.

Mi tartozik a népi vonalhoz?

Eleve adott a kis házunk, ami egy gyöngyszem. Sáringer Erzsébet kézműves tanár vezetésével szerveződnek itt a tanfolyamok, van fonóka, a gyapjúfonalat meg is szövök, lehet tűzzománcolni, kosarat fonni, sőt még a könyvkötészet mesteriségét is gyakorolhatják az érdeklődők. A nagy házban működik a kerámia kör, ott van az égetőkemence is.

Ezekre a foglalkozásokra vegyessen járnak gyerekek és felnőttek?

Így van. Gyorsan kiderült, hogy a felnőttekben ugyanúgy megvan az alkotás vágya, mint a kicsikben, néha talán még jobban is. Hatalmas igény van arra, hogy legyen egy olyan hely, ahová el tudnak jönni, ahol kiélhetik a mindennapi munkájukban nem használt kreativitásukat is. Ezt nekünk is nagyon jó látni. Sokszor halljuk, hogy hatalmas nagy nevetések hangjai szűrődnek ki a műhelyből, megünnepelik egymás születés- és névnapját, együtt sírnak, együtt nevetnek. Nálunk szinte minden tanfolyamközösség ilyen baráti körre alakult, de a ke-

rámia különösen. Ez természetesen nem lehetne ilyen csodálatos a tanfolyamot vezető Szemlér Magdika iparművész nélkül.

Változott a ház látogatóinak összetétele, száma, aránya, amióta itt dolgozik? Meghatározható, hogy kikből áll a törzsközönség?

Elsősorban a környéken lakó csillaghegyiekből, de vannak olyan programjaink is, amelyekre egész Budapestről, sőt még vidékről is jönnek. Ilyen például a Gyapjú-nap, amit M. Horváth Adrienn-nel szervezünk közösen. Ezt a napot félévente rendezzük meg, idén lesz a tízedik alkalom. Mindig rengetegen jönnek, százak lepik el a házat. A nagyteremben és a kisteremben műhelyfoglalkozások vannak, az előtérben pedig kézművesek állítják ki portékáikat, amiket meg is lehet vásárolni. A gyapjúfeldolgozás folyamatát is bemutatjuk: a mosástól kezdve

a kártoláson át a nemezelésig mindent kipróbálhatnak vendégeink. Óbuda Napján is egész nap zajlik a fesztivál, rengeteg színes és népszerű programmal. A közösségi ház udvarán idén is megrendeztük a télbúcsúztató Kolbásztöltő Mulatságot. A Csillaghegyi Polgári Kör Egyesület szervezte ide a kolbásztöltő csapatokat, ők építették fel a délelőttöt, a délutánt viszont mi adtuk hozzá. Ide szerveztük a táncházat, a tűz-zsonglőr produkciót, ami sötétedés után, hat órakor kezdődött, és a végén meggyújtottuk a dőrebábot, és ezzel elbúcsúztattuk a telet.

Mit kínálnak a nagyrendezvények közti időszakban?

Hétfőtől péntekig tanfolyami időszak van, ilyenkor délutánonként a gyerekeké a főszerep a különböző foglalkozásokon; délelőtt az idősebbek és a kismamák jönnek a környékről. Hétfégenként nagyon színes a kínálatunk: vannak külön gyerek-, illetve felnőttekkel közös családi programjaink is. Ezek gyakran egymás „testvérei”, hiszen például a Nép-Tánc-Ház névre hallgató rendezvényünket a néptánc tanfolyam vezetőjével, Csiki Gergellyel azért hoztuk létre, hogy minden korosztály együtt is tanulhasson, táncolhasson és mulathasson.

A Mesés hétvégék elnevezésű programunk szintén két tanfolyamvezetőnk, Szmirnov Krisztina és Gyenes Zsuzsa kiváló munkájának köszönhető, hozzájuk is rengetegen járnak. Ezekon a szombat délelőttökön szülők és gyerekek együtt vehetnek részt a zenés-mesés foglalkozásokon. Ki kell emelnünk még egy programot: ez a Dúdolj! Ringass! Táncolj! népzenei koncert, ami babáknak szól, egészen három éves korig, természetesen szülőkkel és nagyszülőkkel együtt. Élőzene kísérete mellett Paár Julcsi népdalokat és mondókákat mond a gyerekeknek, Csiki Gergely pedig táncleptésekkel fűszerezi a programot. Nagyon szeretik a filmklubjainkat is. Ennek köszönhetjük például, hogy sikerült megszólítanunk az általában nagyon nehezen elérhető középiskolás korosztályt. Volt olyan nosztalgia mozink például, ahová több fiatal is eljött, mert őket is érdekli a régi magyar film. Jól eső érzés volt, hogy örültek, hogy itt lehetnek.

Mi volt a céljuk, amikor elkezdték a tematikus filmvetítéseket?

Nem akarunk versenyezni a plázákkal, mert az teljesen más irány és közönség. Mi itt a közösségi ház nagyter-

mében tartjuk a mozi, aminek a hangulata számomra a régi világot tükrözi, a gyerekkoromat, amikor vidéken a közösségi házak voltak a mozivetítések színterei. A helyi lakosokban felmerült az igény, hogy jó lenne, ha újra működhetne mozi Csillaghegyen. Nagy örömünkre a mozi ötlete támogatásra lelt Bús Balázs polgármester úr és az önkormányzat részéről is, Lőrincz Edina ügyvezető igazgatónőnk is támogatta, így tavaly októberben el is indíthattuk a közösségi házban a filmvetítéseket. Ehhez hozzátartozik, hogy az Óbudai Nyár programsorozat keretein belül a Kobuci Kertben futó kertmozi vetítéseket is mi szervezzük. Mi gyűjtjük össze a filmeket, mi állítjuk össze a tematikát, tehát a feladat nem volt idegen számunkra.

Milyen rendszerességgel, milyen ritmusban váltakoznak a filmes tematikák?

Hetente, illetve havonta. A Kakaómozit például minden héten vasárnap lehet megtekinteni. A Régmúlt idők mozija pénteken 15.30-tól van, és a nyugdíjas korosztálynak szól, de ahogy mondtam, jöttek már középiskolások is, aminek nagyon örültünk. Havonta két szombati felnőtt mozink van, a Zenél a mozi, illetve a Mozititkok. Próbálunk többet nyújtani a vetítéseknél, ezért például a Mozititkok sorozatban játszott filmekhez meghívunk egy, az alkotáshoz kapcsolódó színészt, rendezőt, és a filmvetítés után lehet velük beszélgetni. A Zenél a mozi pedig abban különbözik az átlagvetítésektől, hogy a filmhez köthető zenekart hívjuk meg. Van rá igény, abszolút életképes ez a történet. Azt látjuk a közönségen, hogy szívesen jönnek, kell nekik ez a klubélet.

Tehát nem csak nevében viselik a közösségi ház titulust, hiszen itt valóban közösséget építenek, ami hihetetlenül fontos segítség, támasz és kapaszkodó ebben a zilált világban.

Azt gondolom, hogy a legnagyobb szakmai elismerés az, ha minél több mosolygós embert látunk a házban. Ha az itt járó vendégeink úgy érzik, valami többlettel távoztak ahhoz képest, amivel jöttek. Mindenkinek nagyon fontos ebben a rohanó világban, hogy egy kicsit megnyugodjon. Az az egy vagy másfélóra, amit itt töltenek, az csak az övék, és mi mindent elkövetünk, hogy tényleg

ezt érezzék, akik ide látogatnak. Ilyen apró ötlet, figyelmesség, hogy minden mozi alkalommal van pattogatott kukorica – beszereztünk egy kukoricapattogató gépet –, csinálunk málnaszörpöt, és ezeket ajándékba adjuk. Meglepődnek, hogy nem kell fizetni érte. Érezze azt, aki idejön, hogy mi nagyon örülünk, hogy itt van, érezze jól magát, és jöjjön el legközelebb is. Mi pedig ötleteket gyűjtünk, megkérdezzük a vendégeinket is, hogy milyen filmeket szeretnének látni legközelebb – ezzel is szeretnénk az idelátogatók kedvében járni.

Mekkora csapat végzi ezt a munkát?

Alapvetően velem együtt öten vagyunk: Hegedűs Fanni kulturális referens, Sáringer Erzsébet kézműves tanár, Juhász Gábor gondnok és Tóvári László technikus. Amit csinálunk, az alapvetően csapatmunka, és nagyon fontos, hogy összhangban legyünk egymással, jól érezzük magunkat, jól működünk együtt. Szerintem ez látszik a ház hangulatán, mert ahogy mi érezzük magunkat itt, az árad kifelé is.

VIG GYÖRGY